

Unifil-veteraan Hans van Putten, die beide handen verloor in zijn diensttijd, troost de Libanese Fatima op de inlooppmiddag.

FOTO JORGEN CARIS, TROUW

Aangeslagen veteraan Unifil: 'Ik moet terug'

door George Marlet

De onrust in Libanon raakt Nederlandse Unifil-veteranen. Niet alleen omdat ze er mensen persoonlijk kennen, maar ook omdat de Unifil-missie alsnog mislukt lijkt.

Fatima, de Libanese verloofde van Unifil-veteraan Chris Laarhoven, is het onwennige middelpunt van de belangstelling. Ze is de afgelopen nacht uit Libanon geëvacueerd. „Mijn huis in Tyre is gebombardeerd. Ik ben met mijn moeder, zus en een kind gevlucht”, vertelt Fatima met de schrik nog in de ogen.

Haar aanwezigheid op de 'inlooppmiddag' voor Unifil-veteranen bewijst dat de banden met Libanon sterk zijn. Sinds vorig jaar zijn veel veteranen met groepsreizen teruggeweest naar Libanon ('Een prachtig land met een ontzettend vriendelijke en gastvrije bevolking') en hebben daar oude bekenden opgezocht. Hans van den Boogaard, in 1983 voor zijn dienstplicht in Libanon: „Nu je die mensen zo kort geleden nog hebt gezien, wil je weten hoe het met ze is. Ik heb tijdens de reis Abbas weer ontmoet, die als 14-jarig jongetje achter onze observatiepost woonde. Maar hij reageert niet op mijn e-mails.”

VERVOLG OP VANDAAG 3

Militairen vrezen dat missie voor niks was

VERVOLG VAN PAGINA 1

Gerard van Leeuwen, in 1979-1980 een jaar lang in Libanon, had het contact hersteld met Laila, een meisje dat voor Unifil de was deed. Maar nu durft hij haar niet te belen. „Ik ben bang dat ze dan houvast bij me zoekt zonder dat ik iets voor haar kan betekenen.”

De inloopmiddag is een initiatief van het Veteraneninstituut in Doorn, dat veel verontruste telefoontjes van Unifil-veteranen kreeg. Chris Laarhoven: „Mensen voelen zich machteloos en hebben het gevoel dat onze missie voor niets is geweest. Alles wat we toen hebben opgebouwd, wordt nu weer verwoest. Ik probeer ze dat uit het hoofd te praten. We hebben daar goed werk gedaan, het is niet voor niets geweest.”

Hans van Putten had afgelopen week wel een paar keer een dip. „Je kunt terugkijken op iets goeds en in één keer is het, pats, weg.” Van Putten (48) verloor tijdens zijn diensttijd bij een ongeluk in Libanon beide handen. September vorig jaar kwam hij er voor het eerst terug. „Ik ben blij dat ik nu weet dat ik geestelijk niet meer in Libanon ben. Libanon zit in mij, maar ik zit niet meer in Libanon. Veel ptss-jongens, zoals ik ze noem, zijn er nog niet klaar mee. Die krijgen klap op klap.”

Veteranen hebben naar aanleiding van een terugkeerreis in het Zuid-Libanese Tibnin een weeshuis geadopteerd dat 25 jaar geleden met Nederlandse hulp is gebouwd. De stichting Vrienden van Zuid-Libanon wil

meer projecten voor kinderen steunen.

Veteranen zijn enthousiast over het bieden van concrete hulp aan de bevolking van Zuid-Libanon. Ze zeggen dat ze liever vandaag dan morgen vertrekken, maar het zal nog wel een tijd duren voordat terugkeerreizen weer mogelijk zijn. Hans van den Boogaard: „De eerste terugkeerreis, daar wil ik absoluut bij zijn om om mensen te laten zien dat ze de moed niet moeten opgeven en dat het land weer kan worden opgebouwd. Ik moet terug.”

George Marlet